

Georg Radow

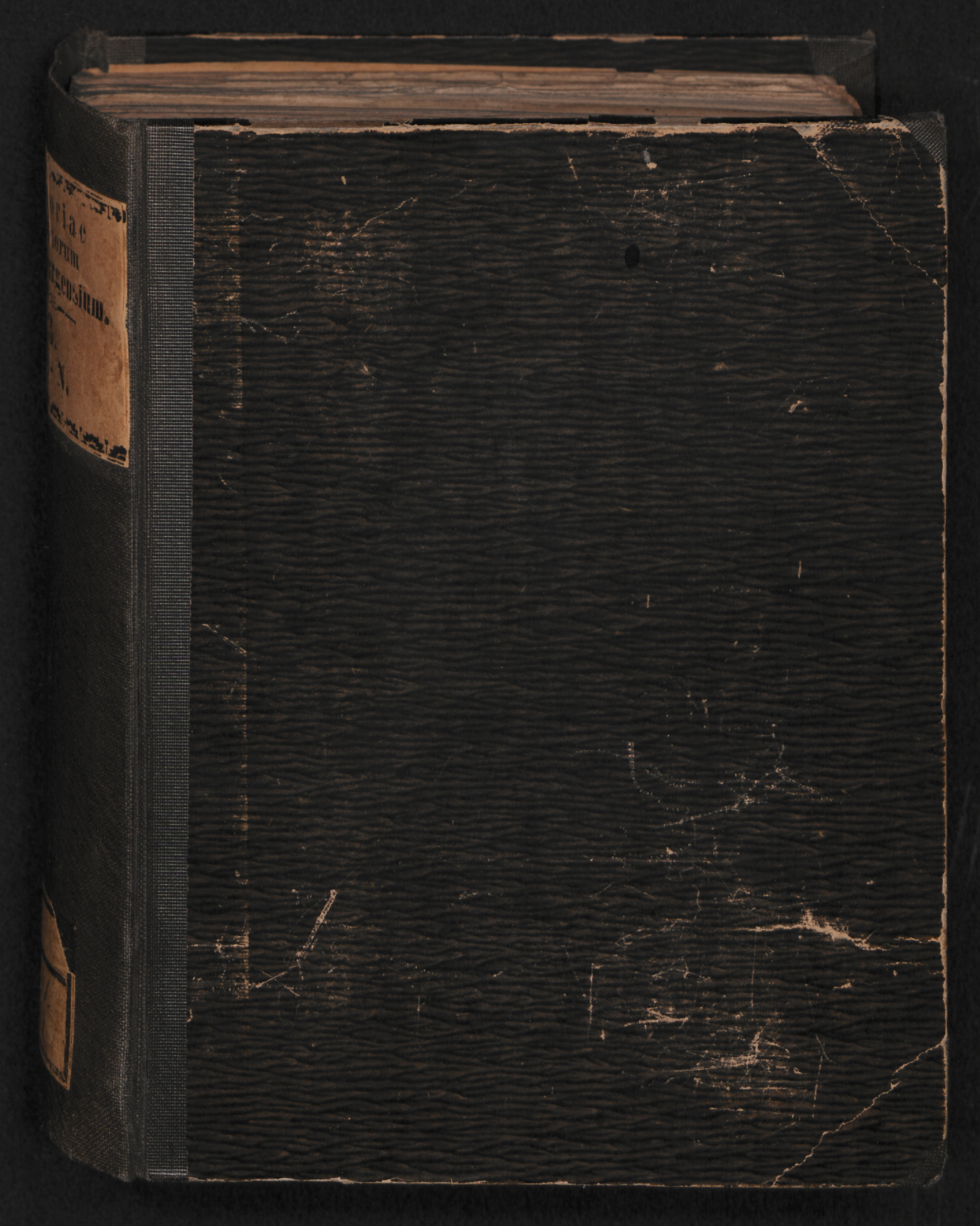
Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis, Georgius Radovius, Iuris Doctor & Profess. Publ. Ad iusta exsequialia, Viro ... Dn. D. Hermannno Lembken/Icto ... Omnium ordinum Cives Academicos officiose & peramanter invitat : [P.P. sub sigillo Rectoratus die XVII. Martii Anno M. DC. LXXIV.]

Rostochii: Kilius, 1674

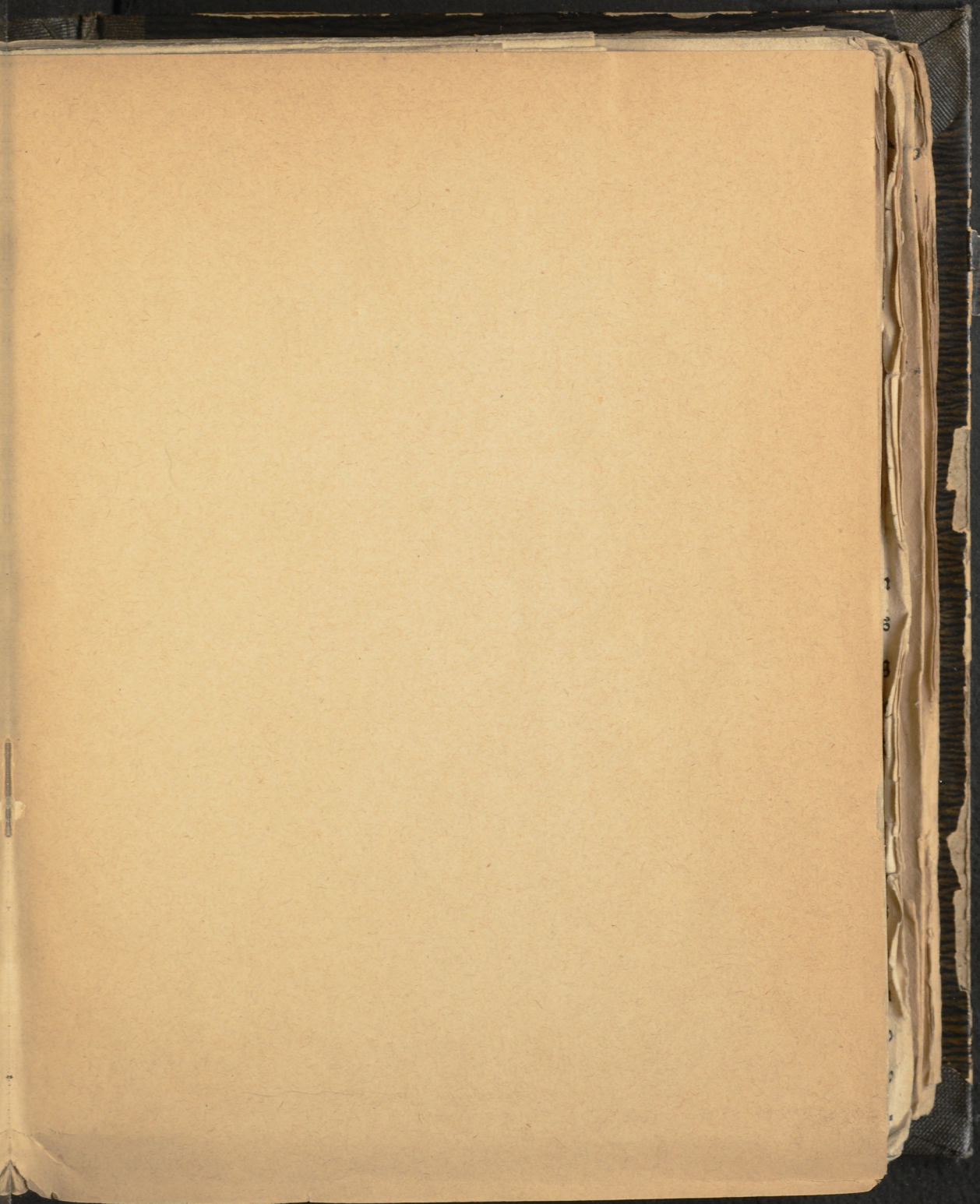
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn756284929>

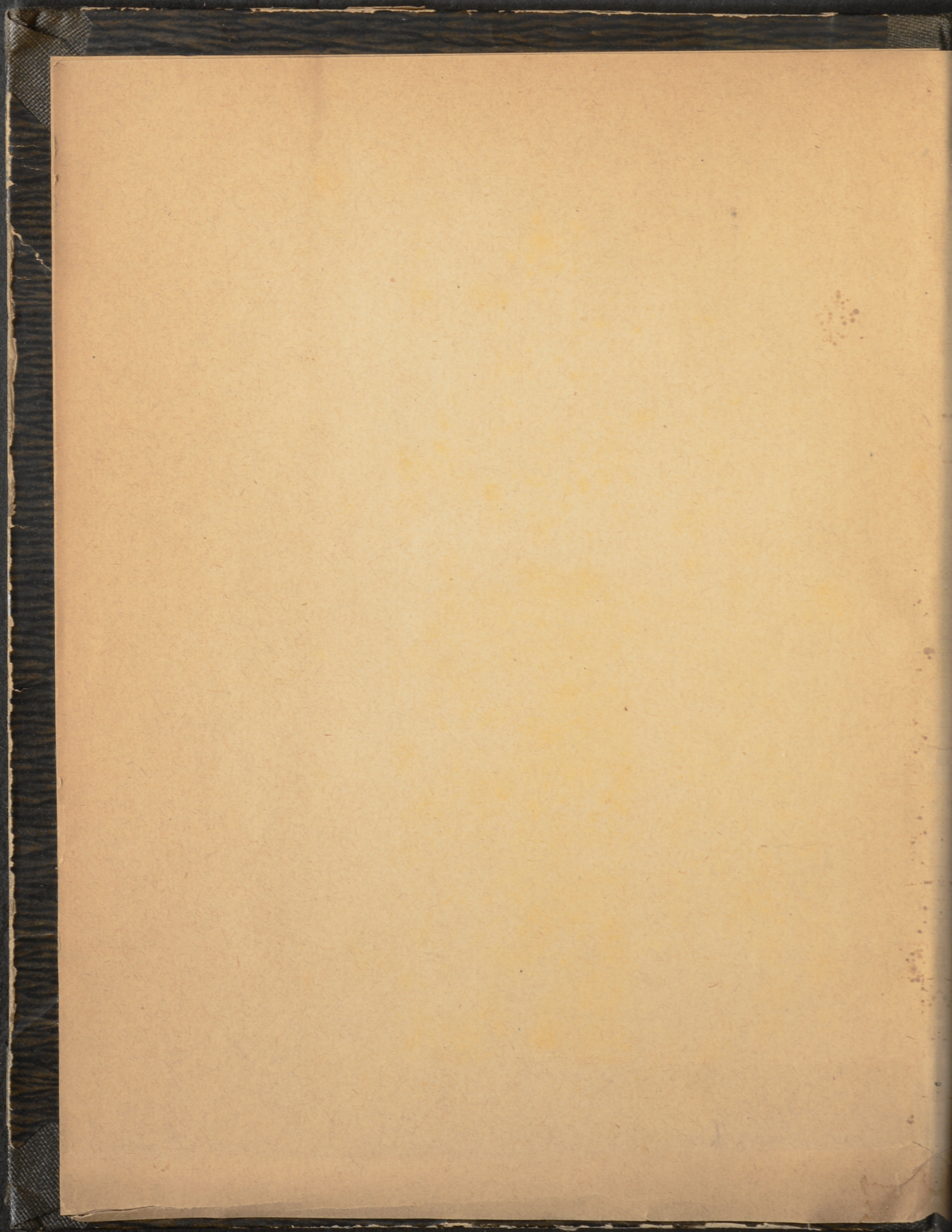
Druck Freier Zugang

Vol. 241. (3.) <SON>

PROGRAMMA,

^{Quo}
RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS,

GEORGIUS RA-
DOVIUS,

Juris Doctor & Profess. Publ.

Ad iusta exsequialia,

V I R O

Nobilissimo, Amplissimo atq; Consultissimo,

DN.

D. HERMANNO
Lembken/

Jcto & in hac Acad. Antecessori celeberrimo,
Amplissimæ Facultatis Juridicæ Seniori
gravissimo, Reipublicæ Rostoch. Syndico meritis-
simo, Collegæ nostro conjunctissimo,

nunc

Beatissimo,

A Vidua Liberisq; mæstissimis exsolvenda,

Omnium ordinum Cives Academicos
officiose & peramanter invitat.

ROSTOCHII, Typis JOHANNIS KILII, Universit. Typogr.

SI extremus dolor, quem imo
hactenus pectore reconditum in
publicum hodiè emittere cogimur,
intra paucos, eosque privatos pa-
rietes se contineret, eum quodam-
modo verbis exprimi posse credere-
mus: nunc, cùm præter multas ci-
vium domus, Curiam quoque, &
ipsam Musarum sedem magnitudine suâ implear, quid
in publico pariter ac privato luctu sit dicendum, ani-
mo non occurrit. Ulti namque haud exigui momenti
res est, vivam, & corpus suum adhuc animantem vir-
tutem meritis laudibus deprædicare; ita extinctam
dignè celebrare simul, ac lugere qui volet, experiendo
discet, quàm id sit difficile, imo præstari omnino non
possit! Nihilominus ad tam grave & funestum offici-
um adstringimur, & eheu! dicendum nobis aliquid est
in acerbo funere VIRI Nobilissimi, Amplissimi atque
Consultissimi, DN. HERMANNI Rembsen / Jcti &
in hac Academia Antecessoris celebratissimi, Amplissi-
maque Facultatis Juridicæ Senioris, & Syndici inclutæ
hujus Civitatis gravissimi, Collegæ nostri atque Ami-
ci, dum viveret, conjunctissimi; qui, urgentibus ita fa-
tis, è consortio nostro, omniumque mortalium exem-
ptus, mæstam reliquit utramq; Rempublicam, omnibus-
que

que in eâ magnum sui desiderium. Insignem, & Ci-
ves, in tanto Viro fecimus jacturam, nec intra mo-
dicum temporis spatium tam altum publico bono est
inflictum vulnus: quippe amisimus Academiae orna-
mentum, Civitatis nostræ delictum, Juris justitiæque
columen, Bonorum præsidium, Virum denique non
sibi soli, sed publicæ pariter, ac singulorum Civium sa-
luti natum, atque deditum. Quid igitur mirum,
cum ad universos clades pertineat, pro eâ singulos in-
gemiscere, & suam non minus quam publicam com-
plorare salutem? Parum aut nihil sapere mihi videntur,
qui in obitu Virorum præstantium, & de patriâ benè
meritorum, præter mortalitatem, nihil considerant.
Qui virtute & consilio rem publicam juvant, non raro
eam suis fati involvere solent, & omnis temporis
historia testatur, sæpè uno Viro civitatem stetisse, &
cum eo concidisse. Navis nunquam magis habet,
quod naufragium metuat, quam cum ei tempestas
gubernatorem subduxit, & sæpè unius columnæ la-
psus totam domum, aut ejus non modicam partem
se cum in ruinam traxit. Noster, qui ingens rei publicæ
decus atque columen fuit, sicuti vivus commissam
sibi ejus partem fortiter sustinuit, ita moriens eandem
reliquit ruinæ obnoxiam, & magno studio fulcien-
dam; mortalium felicissimus, si non hic metus in cœ-
lum erupturam animam torisset. Absque quo fo-
ret, non injuriâ dubitarem, utrum vitam ejus præ-
dicemus felicior, quàm mortem gloriosior. Pænè dixerimus,
lætum illum ex hac vitâ discessisse, non tam tædio miseri-
aram, quas, quantum ullus ali-
us, est perpeffus, quam quod mortem intueretur ut
vitæ suæ exordium. Braxillus Philosophus cum

morti vicinus, circumstantes lectum feralem ac lacry-
mantes videret Senatores, aliosque Viros dignitate
conspicuos, ob quatuor potissimum latari se dixit.
Primò propter bonæ conscientiæ testimonium. Se-
cundò quod tantos Viros mortem suam lugere vide-
ret. Tertiò quod 60 annos reipublicæ vel aliis pro-
desse studuerit. Ultimò denique quod cultum quem
debuit aliis, præstiterit semper. Ergo, inquit, mihi
hodiè vitam exordiri videor. Quod primum Phi-
losopho erat latitiæ argumentum, recta conscientia,
tanti equidem est momenti, ut omnem in vitâ faciat
felicitatem, in morte beatitudinem; at mala è con-
trario malis sævissimum se monstrat tortorem atque
carnificem. Cum enim, teste Juvenali, quisque
nocte dieque suum gestet in pectore testem, tanta
ejus vis est in utramque partem, ut neque timeant
ii, qui nihil admiserunt, & pœnam semper ante oculos
versari putent, qui peccaverunt. Cæterum quod
jam suo tempore queritur Plinius, multos famam,
conscientiam paucos vereri, id non injuria ad nostrum
semper in pejus ruens seculum vertas, quo sæpè pravæ
cupiditates, avaritia, ambitio, justî larvam induunt,
quo oculi seducuntur pulchritudine & auro, aures
precibus aut minis potentiorum, manus munerum
ponderibus, & nullus sensus relinquitur intactus. De-
functus noster, uti vir æquus & justitiæ pertinax, con-
scientiam illibatam servavit, ceu amplum virtuti suæ
theatrum, quare violati numinis tristem cogitatio-
nem ac morsum nec metuit unquam nec sensit, Bra-
xillo morituro non minus similis in hac re, quam in
eo, quod mors eius à præstantissimis Viris deploratur.
Ecquem enim huius luctus experte novistis? Academia
luget

luget Antecessorem, Civitas Syndicum, studiosa-
pubes Doctorem, populus causarum moderatorem,
miseri patronum. Sed omnium dolorem longè su-
perat dilectissimæ Coniugis ac liberorum afflictio, qui
mortui Mariti ac Patris amantissimi cineres, & sepul-
crum abundantissimo piissimoque lacrymarum im-
bre irrigant quotidie, atque conspergunt. Quod si
inanimatarum rerum aliquis horum esset sensus, di-
ceremus Curiam, pulpita, & alia Musarum delubra
lugere jacturam eius, qui suâ facundiâ & scientiâ, ea
olim implevit. Quæ moribundo Philosopho tertia
erat lætandi causa, tanti semper Nostro fuit habita, ut
quicquid prudentiæ, virtutisq; per totam vitam, non
sine cura atque molestiis acquisivit, in dulcissimæ pa-
triæ sinum effundere, eiusque saluti se suaque omnia,
ad extremum usque vitæ halitum, mancipare glorio-
sum duxerit. Quanquam autem non, ut ille, per
60 annos, sed vix per dimidiam tanti temporis par-
tem patriæ inservire studuerit, non propterea eius
est incusanda voluntas, sed fata, quæ ipsi in com-
modis reipublicæ consenescere inviderunt impedi-
runtq;. Nam de amore eius in eam dubitare piaculum
foret, maximè cum omni ævo pro patriâ quoque
mori dulce fuerit habitum. Quod Braxillus ultimo lo-
co jactat, & lætabundus in ipso mortis articulo in-
ter virtutes suas numerat, se cuius debitum hono-
rem semper exhibuisse, id Nostrium quoque nun-
quam neglexisse, omnes norunt, qui humilitatem
animi, modestiamque ejus cognovere. Rara hæc est
Virtus, nostro præsertim seculo, quo ambitio at-
que superbia adeò invasit mortalium pectora, ut re-
verentiam sibi deberi ab omnibus putent, ipsos ne-
mini.

mini. Et sæpe numero speciosa hæc vitiatorum mon-
stra, non aliunde quam ex corporis aut animi do-
ctibus, aut eruditione, aut prudentiâ in rebus geren-
dis, aliisque, non rarò imaginariis Virtutibus, origi-
nem suam trahunt. Talia, nec ipse Momus Defun-
cto nostro exprobraret, qui non ignorabat, quam
vana res esset superbia, & quam possessorem suum
odio populi & contemptu cordatorum gravaret; mo-
destiam e contra rem esse diviniorem, quæ amorem
conciliaret in populo, benevolentiam inter æqua-
les, & gratiam apud superiores. Hinc eveniebat, ut
quantò erat humilior, tantò carior esset omnibus,
& quantò carior in vitâ, tantò desideratior in mor-
te. Jam cogitate vobiscum, an mortuus verè sit di-
cendus, qui totâ vitâ hoc egit ne moreretur, quique
in domestico amicorum præconio, in civium suorum
honestâ recordatione, in hujus denique & sequen-
tis ævi memoria est supersuturus? Nos non saltim
eum cum Braxillo per famam, sed quod longè ma-
jus est, vitam æternam vivere judicamus. Tempus
rariæ enim hujus vitæ finis, exordium est æternæ &
longè beatioris vitæ. *Sicut mali nascuntur, ingenio-
sa hæc est Gvevarræ sententia, ut moriantur, sic boni
moriuntur ut vivant.* Mala enim mors putanda non
est, quam bona vita præcessit. Quam verè hoc de
Defuncto quoque nostro dicatur, Vitæ ejus historia
testabitur, quam, si hic bonâ fide subjunxerimus, no-
stro officio & piis manibus videbimur satisfecisse.
Susceptus est in hanc lucem, in hac ipsâ Urbe, Anno
hujus seculi supra decimum, nono, 29. Augusti, inter
quintam & sextam vespertinam, à parentibus opti-
mis; & patre quidem Viro Amplissimo Prudentissi-
moque

moque JACOBO Lembfen / Civitatis hujus Senato-
re & Camerario benè merito ; Matre verò ANNA
Gribnigen / foëminarum præstantissima. Lineæ pa-
ternæ Avus fuit Vir Prudentissimus, HERMANNUS
Lembfe / Senator hujus Urbis spectatissimus ; mater-
næ verò HENRICUS Gribnigen / Civis ac Negotia-
tor industrius. Aviam paternam laudat Matronam
omnibus sexus sui virtutibus insignem, MARGA-
RETHAM Beermans / è Clarissimo nec obscuro
BEERMANNORUM genere oriundam. Proavum
paternæ lineæ habuit Virum Amplissimum JACO-
BUM Lembfen / Consulem hujus reipublicæ meri-
tissimum ; maternæ, spectatissimum Virum JOHAN-
NEM Beermans / Civem hujus loci industrium.
Proavia ipsi per paternam lineam ascendit, THALIA
Beseliens / ex vetustâ & non ignobili BESELINIO-
RUM familiâ exorta, foëminarum decus ac ornamen-
tum ; per maternam, ANNA Krohns / Matrona
nulli secunda. Optima genetrix, quamprimum in-
fanti vitam dederat, suam amisit, conjugem relin-
quens suspenso inter gaudium & dolorem animo, fi-
liolum verò matre orbatum, & tantò magis dolen-
dum, quod sensu suæ jacturæ destitueretur. Ad e-
jus igitur curam & educationem totus conversus
Pater, postquàm per sacrum divinæ aquæ fontem
ab ingentâ labe purgatum, Ecclesiæ Christianæ tra-
didisset, nihil eorum omisit, quæ teneram ætatem
formare, atque ad majora successu temporis animum
præparare valerent. Ab hoc affectu, & accuratiori
filium educandi studio non destitit, cum ad secun-
da transiret vota, sibi quoque anno 1625. felici matrimo-
nio jungeret decoratissimam foëminam, ANNAM
Have-

Havemans / quæ, (laudabili, sed rarò exemplo) non
novercali odio, sed amore plane materno privignum
amplexa, ejusque curam minime aspernata, pro vi-
rili id egit, quo pietate, probitate, aliisq; virtutibus
rudis adhuc animus imbueretur. Primò enim pri-
vatæ informationi traditus, mox scholæ patriæ com-
missus, **M. VULPIUM**, **M. Rieben** / **M. MOVIIUM**,
& **M. Bischoffen** / omnes Viros Clarissimos, & Re-
ctores Conrectoresque de Patriæ Scholâ meritissi-
mos, non perfunctorio studio, nec sine fructu auditit.
Humaniori deinde literaturæ, & Disciplinis Mathe-
maticis per biennium se tradidit, Præceptore **D. STE-
PHANO SCHULTETO**, Med. Profes. Excellentiss.
Igitur ad majora jam animum intendit, seque anno
1638. Juliam contulit, ibique per quadriennium
substitit, cum magno studiorum suorum incremen-
to, usus imprimis doctrinâ & operâ tùm publicâ tùm
privatâ Virorum Clarissimorum, **CALIXTI** &
HORNEI, Theologorum; **WECCII**, **CLUDII**, **LON-
TICHII** & **HOTENII**, Jctorum; **HORNEI**,
SCHEURLII, **SCHRADERI** ac **FELDENI**, Philoso-
phorum. Eâdem industriâ hic anno 1642. Helmsta-
dio redux, studiorum cursum continuavit, modera-
toribus, **SCHUCKMANNO** seniore, **Schügen** / **RAH-
NIO** & **SCHNOBELIO**, JCrîs & Antecessoribus hu-
jus Academiæ tum temporis famigeratissimis. Sed
& Collegia nonnulla Mathematica, Geometrica &
Fortificatoria aliis legendo aperuit, easque artes, præ-
cipuos Juvenum Nobilium, ad hanc Musarum sedem
confluentium, docuit. Anno 1644. Præsîde Excel-
lentissimo Jcto **SCHNOBELIO**, de servitutibus tam
realibus quam personalibus publicè disputavit, reli-
ctoque

Et quoque tam egregio eruditionis specimine, Argentoratum petiit. Audivit ibidem Theologos, DORSCH-
 UM, SCHMIDIUM & DANHAWERUM; J. C. TOS, TA-
 BOREM, BICCIUM & REBHANIUM; Philosophos,
 DANHAWERUM & SCHALLERUM, Viros de Eccle-
 sia & Republica literaria meritissimos, Celeberrimos.
 Deniq; quod ipsi ad prudentiam Civilem adhuc deesse
 videbatur, peregrinatione, ingenti ardore adortus est,
 non falso existimans, inde hauriri posse, quæ commodis
 patriæ aliquando inservirent. Quod enim Livius
 quodam loco de Historiâ edisserit, *illud præcipue in eâ
 salubre ac frugiferum esse, omniste exempli documenta in
 illustri posita monumento intueri: inde tibi tuæque repu-
 blicæ, quod imitare, capias: inde fœdum inceptu, fœdum
 exitu, quod vites*; id non incongruè de peregrinatione
 quoque dixeris. Noster certè non alio fine peragra-
 vit Lotharingiam, Galliam, Belgium & fœderatas
 Provincias; idque imprimis est adeptus, ut non solum
 inclytas Universitates, Lugdunensem & Ultrajecti-
 nam, sed & Celeberrimos inibi Viros, Salmasium, Sco-
 tanum, Cyprianum, Regnerum aliosque viderit & in
 eorum familiaritatem atque notitiam venerit. Ex
 Hollandiâ reduci anno 1646. Reverendum Concilium
 Secretarii Academici munus conferre non dubitavit, cui
 cum summâ fide & industriâ præesset, Anno insequenti
 nomen suum Ampliss. Facultati Juridicæ professus est,
 Disputationeq; Inauguralem, de Intercessione fœm-
 narum, sub Præsidio sæpè laudati D. RAHNII habuit;
 in Licentiatum deinde, ac septennio post, in Doctorem
 Juris, solenni ritu promotus. Non diu autem latuit Viri
 eruditio ac Virtus; Cum enim Ampliss. Senatus Urbis
 Professione Juris ipsi absenti decrevisset anno 1653, vix

B

in

in Concilium Academicum receptus, fasces quoque
 Academicos, unanimi Patrum consensu, cepit, talemq;
 se in istâ dignitate gessit, ut omniû laudem reportarit.
 Nec igitur mirû, Civitatē postmodû, perspectâ ejus fi-
 de & prudentiâ, Syndicum etiâ eû elegisse. Adeptus il-
 lam dignitatem est anno 1639. eique tantâ dexteritate,
 tantoque consilio præfuit, ut obitus ejus non nisi lu-
 ctuosus civibus esse possit. Illud prætereundem non
 est, anno 1647. in matrimonium illum duxisse Virginē
 lectissimam, virtutibusque omnis generis decoratissi-
 mam, ELISABETHAM Schnitlers/ Viri Spectatissimi
 JOHANNIS Schnitlers/ Civis, ac Ædis Marianæ Præfe-
 cti fidelissimi filiam, nunc viduâ moestissimâ. Conjugiū
 fuit concors & fœcundum. Quinq; enim liberorū pa-
 rens est factus, duorum filiorum, quorum major natus,
 JACOBUS, Juris Candidatus Clarissimus jam propriis
 radiis coruscat, minor quoq; JOHANNES studiis im-
 pigrenavat operam; & trium filiarum, quarum prima
 ANNA ELISABETHA in ipso ætatis flore de-
 cessit, reliquæ duæ, ELISABETHA, & ANNA,
 per Dei gratiam vivunt; quibus omnibus in tam
 acerbâ afflictione, in quam præmaturus carissimi Ma-
 riti atque Parentis obitus eos præcipitavit, solatium
 ex alto precamur. Functus cœterum noster satis fe-
 liciter vitam transgisse videbatur, nisi cum variis ac
 tenacibus morbis, qui sæpè cum corpore spiritus fran-
 gunt, conflictandum ipsi fuisset. Sed de morbi genere
 audiamus. Virum Excellentissimum atque Experi-
 entissimum Dn. D. JOHANNEM BAKMEI-
 STERUM, Medic. ac Super. Mathemat. Profess.
 Public. Collegam ac Compatrem nostrum ho-
 noratissimum, quem curando malo adhibuit.
 Verba ejus hanc in rem consignata hæc sunt:
 Mor-

*Florbum, Viri Nobilissimi, Amplissimi ac Consultissimi DN. D.
 HERMANNI LEMKENII Jcti, Antecessoris & Syndici hujus
 Academiæ ac Urbis per multos annos gravissimi, longèq; celeberrimi,
 Collegæ olim mei conjunctissimi nunc eheu! desideratissimi, ut
 ordine describam, pagellarum angustia non permittit. Sultis, di-
 cam breviter. Eandem cum reliquis Musarum filiis expertus Dn.
 Lemkenius fortunam, per aliquot lustra Affectione hypochon-
 driacâ, malo Literatis familiarissimo, laboravit, quæ temporis
 produxit, atque sic Mater cum Filiâ mali nominis, coadunatis qua-
 si viribus, progressu temporis horribilem totius Oeconomiam corpo-
 ralis, omniumque ferè actionum Vitalium, Animalium & Natura-
 lium tremorem periodicum, ob naturam fermentorum Ventriculi
 & reliquorum viscerum, & hinc præparationem, generationem &
 depurationem sanguinis lesam, intulerunt. Quantos enim hic
 observare licuit dolores Arthriticos, Podagricos, Colicos, Nephri-
 ticos? quam insignis & planè extraordinarius atque notabilis Te-
 nesmus cum stranguria continua ferè ac intolerabili, at etiam in-
 de non levis suspicio suborta sit de Calculo in ipsa Vesica Urinaria
 latitante, quem postmodum pie functus Dn. Lemkenius exactè ob-
 servare potuit. Nec tandem regia Mentis sedes libera fuit ab in-
 sultibus rabidi hujus hostis, sed & accedente fermento vi narcoti-
 câ infesto, Apoplecticum sustinere coactus est paroxysmum, æst salu-
 tem per Dei gratiam unicum. Hæ sunt operationes Archæi nostri
 irritati, qui nihil peregrini admittit, sed illud ipsum statim à
 communione vitæ excludere nititur, in quo nisu totus sape fit sym-
 ptomaticus, atque munium agendorum oblitus, impatiens quasi
 furit, cunctaque perturbat in totâ Corporis Oeconomia, ac in lu-
 dibrium medentium omnia perpetrat, uti prohi dolor! in hoc sub-
 jectò experti sumus. Quamvis enim & ante me multi Naturæ
 illustratores Medicæq; artis Antistites huic furibundo Enti splendi-
 dissimis quibusdam ipsius sedativis & consopitivis Medicaminibus
 obviam ire, ut ita consopirent & pristinis halcyoniis redderent
 seditiosum Naturæ Regem, nec ego cum Excellentissimis Dominis
 Collegis meis quicquam eorum intermiserim, quæ perturbatum
 hujus regimen in tanta exquisitissimorum symptomatum syndro-
 me solita tranquillitati restituere possent, Nullâ tamen vi, nullâ
 arte*

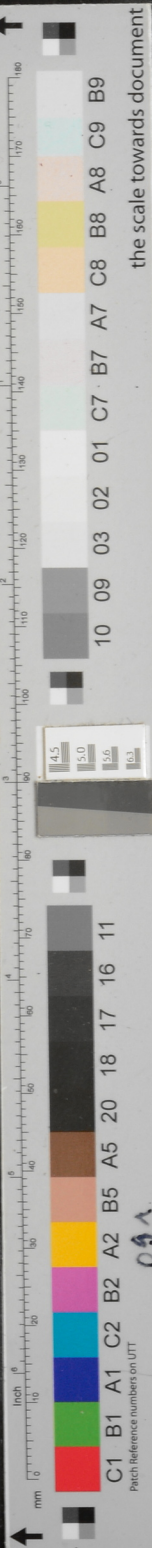
arte abjectas semel habenas in manus ejus reponere potuimus, sed, cum vitiosos illos in corpore hoc latitantes humores cum fermentis exoticis vincere, edomare, ac penitus eliminare non poterat, extraxit suasque Ideas quasi raptus, mortis effigiem propria sibi pinxit industria, ad stuporem certè admirantium, quod Rector illa vitæ intendat perniciem sui, cum unum quodque esse oportet & permanere. Hac in præsens de morbo hoc dixisse sufficiat. Hac Medicus. An ne igitur dubitas, mortem eum æquo animo tulisse? Ipsum credo, dum vivebat, cum Gorgia Leontino, quærenti responsurum fuisse. Ex patri & defluente domuncula non invitus discedo. Sed nullus vivendi finis melior est, Judice Tullio, quam cum integrâ mente, certisq; sensibus, opus ipsa suum, quæ coagmentavit, natura dissolvit. Hoc enim modo beatus Noster, cum quinquagesimum quartum ætatis annum explevisset, mensis Februarii 25. die circa hora 8. vespertin. sensim dissolutus, placidè expiravit. Anima sanctissimo viatico, abs Confessionario suo, Viro plurimum Reverendo, Amplissimo atque Clarissimo, DN. M. HERMANNO BECKERO, ad D. Jacobi Pastore, & Mathematum Infer. Prof. Publ. Collega atque Amico nostro honoratissimo, instructa, & cælo jam recepta beatis sedibus triumphat; Corpus verò monumento suo hodiè inferretur. Convenite Ergo Cives Academici frequentes, ad cohonestandas exequias Viri, de Jurisprudencia, de Justitia ipsa, de Civitate, de Academia, de ordine denique nostro præclare meriti. Faciamus quod de Scipione Lælius apud Tullium ait: Quam autem Civitati carus fuerit, mœnore funeris indicatum est. Valete.

*P. P. sub sigillo Rectoratus die XVII. Martii
Anno M. DC. LXXIV.*

Conventus fiet in templo Jacobæo circa horam I.

ges ac Principes sæpè attoniti audivere: Sua-
eminentis vim, non secus ac Demosthenici
petum imperij Proceres sæpè sensere. De
non tantum privati, sed & publici partibus,
inis forma, de religionis purioris vindicijs,
ibus rectè instituendis, litium prolixis telis
ad publicam salutem conservandam necessa-
ovellorum nostri ævi, novas Utopias somni-
lut alter Sulpitius, studio, usu, experientiâ, &
sed & archivis actisq; publicis hausta scientiâ
planè lepore differebat. Deniq; Encomio Lucij
storū disertissimū & oratorū jurisperitissimū
t. Accedebat naturalis cum decenti venustate
ta gravitas, in divino cultu pietas, in homini-
s, in negocijs expediendis dexteritas, in adver-
peris continentia, in fortunæ instabilitate
quâ bonæ conscientiæ scuto munitâ, omnes
impiarum, invidiæ & livoris ictus ac morsus
repulit. Aulicis negocijs gravibusq; causis
& occupatissimus fuerit, semper tamen
in respexit, ejus ut quondam alumnus, ita
as defensor, imò & excultor perpetuus fuit.
Ioz. viro consultissimo Joanne Albino, pandectarum Pro-
fente, eidem in officio successus & in collegium Juridici
us fuerit; præstitit se quoq; in hac vitæ statione fidum
iones crebræ, publicæ curæ & molestiæ, eum aulicos &
iri & Labeonis J. C. exemplo annum quasi cum labori-
quibus tamen cum sensim nimis irretiri & aulæ astringi
caria viri consultissimi Christiani Obmichij J. D. eximij,
demicum sibi creditam, luculenter fœneravit. Virtuti-
n adversus affectuum motus, & adversitatum impetus
mavit, seq; invictum reddidit: ast à morbis corporis se-
otius quò animo fortior, eò semper fuit corpore debiliore:
um in itinere quodam officij ratione suscepto, correptus
ti initio typum tertianæ simplicis gessit, ita non multò
sentavit, & in ædis inducijs indultis, majori paulò post
fluans, incrementum sumpsit, in quartanam degenerans,
Accesserunt lienis & melsaræ obstructions, & quar-
ples scorbutus, perennis iridem à capite ad fauces & pul-
alcens indefinens tussis, cujus vehementia, venula pul-
monum